

Когато обрали ябълката, Стефанчо казалъ на сестричето си: „Хайде да изберемъ двѣ най-хубави ябълки, едната за мама, другата за татя.“ „Бива, бива да изберемъ, казали двѣтѣ сестричета. Ето тѣзи двѣтѣ: виждь Стефанчо, не сж ли хубави? „Хубави! Хж, тѣ бивать, отговорилъ Стефанчо. Но като взелъ ябълкитѣ въ ржка, казалъ: „Не, не ставать: тѣ биле червиви.“ „Червиви ли! Че по какво ги познавашъ“? попитала Станка. — Ето тази дунчица, вижданъ ли ъж? Тя е направена отъ червея. Чакай да ъж разрѣжемъ да видите червея“. Стефанчо извадилъ изъ джеба си едно ножче и разрѣзалъ ябълката на двѣ половини. „Ето го, видите ли, колко е голѣмъ“? казалъ той, като имъ показалъ червея. „Ухъ, че голѣмъ червей! извикала Станка. Той проѣлъ половината ябълка. Хвърли го Стефанчо!“ Стефанчо тикнжлъ червея съ ножчето си, той паднжлъ на земята. „А това черничкото какво е Стефанчо!“ попитала малката Златка, която чошила съ ножчето едната половина на ябълката, за да ѝ очисти червоѣденото. „Да не сж яйцата на червея“? — „Не, то е сѣмето на ябълката. Отъ него израства ябълката я“ „Тѣй ли? Че отъ таквози малко зрънце можели да израсте толкозь голѣма ябълка“ попитала зачудено Златка. — „Може, какъ да не може“, отговорилъ Стефанчо. — „Че какъ става това“? — „Ето какъ, слушайте да ви раскажа. Ний това го учихме. Това семенце, като падне на земята, зарови се въ прѣстъта и, като сѣди въ неж цѣлата зима, омѣкква отъ влагата и пуща двѣ коренчета едното на горѣ, а другото на долу. Горнѣното коренче — стѣблото, като расте, расте, излѣзе изъ земята и пуща малки